

Befejeződött a falusi fiatalok parlamentje

A KISZ Központi Bizottságának, továbbá a Magyar Rádió és a Magyar Ifjúság szerkesztőségének rendezésében pénteken a Parlament Vadász-termében tartották a falusi fiatalok parlamentjének idei záró tanácskozását.

A tanácskozáson élénk vita bontakozott ki a falusi fiatalok helyzetéről. A legkülönbözőbb területeken dolgozó fiúk és lányok beszámoltak szűkebb hazájuk, munkahelyük dolgairól és gondjairól és segítséget kértek az illetékesektől ahhoz, hogy vonzóbbá tegyék a falvak életét, jobban kamatoztassák a fiatal szakemberek tudását, és gazdagabb, sokrétűbb szórakozási, művelődési lehetőségeket teremtsenek.

Belső meggyőződésből

Milyen emberek a kommunisták?

— Ha valaki csak pénzért párttitkár, akkor még arra sem érdemes, hogy egyszerű párttag legyen — Vass Vilmos zádkányszéki pedagógus e kijelentését mottóul is vehetném e riporthoz. Úgy érzem, tartalmazza írásom alap gondolatát: aki érdekből, vagy tévedésből párttag, inkább ne lenne az...

1

Nem holmi kiagyalt ötlet ez, a mindennapi tapasztalat sugalmazta Vass Vilmos szavait.

— A tszcs alapszervezetében éppen azzal van legtöbb bajunk, aki példamutatással tartozna. Régebben párttitkár volt, most meg a gyűlésekre sem jön el. Persze megígéri, hiszen annyi rutint csak szerzett.

Vajon miért ilyen? — töprengtünk. Talán már nem érdeke a gyűlésbe járás, hiszen nem kap honoráriumot érte. Belső meggyőződésről aligha lehet szó. Mondjuk ki: az ilyen ember nem kommunista.

A zádkányszéki egységes vezetőség párttitkára, Csepi László még említ néhány párttagot, akik nem méltók rá. Közömbösségük, farizeuskodásuk csak árt a párt presztízisének. Véleményem szerint az érdekhajzás, magának élő párttag csupán létszámban jelent pluszt az alapszervezet számára, morálisan azonban inkább mínuszt. A falusi emberek ugyanis egy-egy méltatlan párttag emberi gyengéit könnyen rásütik — helytelenül — a párt-alapszervezetre, mondván: ilyenek a kommunisták.

Nos, ismerkedjünk másfajta emberekkel. Azzal a kíváncsisággal: milyenek is a kommunisták?

2

Egyszerű falusi ház, a szobákban rend és tisztaság. A gazda, Jójárt Antal bácsi szerény ember, 21 éve párttag. Latolgatás nélkül írom neve után: kommunista. Eleinte örökös munka, az utóbbi 20 év kenyérkeresete egyben a közösség szolgálata.

— Mi, kis emberek mindig azon törtük a fejünket, hogy valamit tennünk kellene.

Magyar—román belkereskedelmi választékcseré-megállapodás

Pénteken a Belkereskedelmi Minisztériumban Tausz János belkereskedelmi miniszter és Mihail Levente, a Román Szocialista Köztársaság belkereskedelmi minisztere aláírta a két ország közötti 1966. évi belkereskedelmi választékcseré megállapodást.

A megállapodás értelmében egyebek között gáztűzhelyet, kályhát, búkká-par-kettát, ajtót, ablakot, tetőfe-

Harmadszor látogatott Szegedre tegnap este Magalzsavin Zsamzsán elvtárs, a Mongol Népköztársaság budapesti nagykövete. Két ízben Szeged vendége volt, tegnap pedig vendéglátóként érkezett Dasceren elvtárs, a nagykövetség első titkára és Füredi József, a Külügyminisztérium tanácsosa kíséretében.

A mongol nagykövet a Szegedi Orvostudományi Egyetem művelődési otthonában mongol—magyar baráti est keretében fogadott adott Szeged párt- és állami vezetőinek és az orvostudományi egyetem képviselőinek tiszteletére. A fogadáson megjelent Perjesi László elvtárs, az MSZMP Szeged városi bizottságának első titkára, dr. Szabó István

elvtárs, a Csongrád megyei pártbizottság osztályvezető-helyettese, Árvai József elvtárs, a Szeged városi tanács vb elnökhelyettese, dr. Bogáts László, az orvostudományi egyetem pártbizottságának titkára, az orvostudományi egyetem professzorai, oktatói, néhány szegedi üzemi vezető képviselői, s az egyetem meghívott külföldi hallgatói.

Az egybegyűlteket a külföldön tartózkodó dr. Tóth Károly rektor nevében dr. Szontágh Ferenc, az általános orvostudományi kar dékánja köszöntötte. Bevezetőjében hangsúlyozta: néhány nap múlva, március elsején ünnepli a Mongol Népi Forradalmi Párt megalakulásának 45. évfordulóját, s ebből

lom újjáteremtésében. Pedig neki is felesége és gyereke van.

Vass elvtárs nagyon előgalt ember: a községi KISZ vezetőségi tagja, a községi egységes pártvezetőség tagja, s itt kint párttitkár és tanító. A fiatalabb nemzedékhez tartozik, új hajtás a kommunisták seregében.

B. Ö.

N. I.

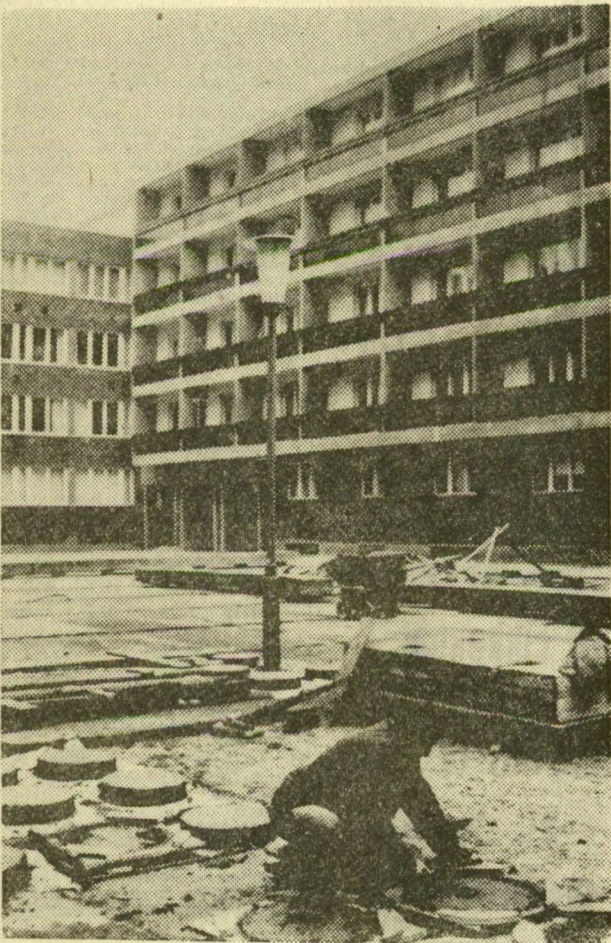
A mezőgazdasági könyvhónap sikerei

Ötszáz író—olvasó találkozó, ankétot és szakmai előadást tartottak eddig a február elején megnyitott mezőgazdasági könyvhónap keretében. Sok helyütt rendeztek összefüggő előadássorozatot a vidék legfontosabb mezőgazdasági problémáiról, s új kezdeményezésként több könyvhónapi esemény középpontjában a mezőgazdasági szakmák ismertetését, a

fiatalok pályaválasztásának segítését állították. A mezőgazdasági kiadó és az agrártudományi egyesület több közös ankétot szervezett a mezőgazdasági könyvkiadás második ötéves tervének tapasztalatairól és a harmadik ötéves tervének irányáról.

A mezőgazdasági könyvhónap idején tovább bővült a mezőgazdasági könyvbarátok köre, amely máris mintegy 10 000 tagot számlál. (MTI)

ÚJ HÁZAK UTCÁJA

(Somogyiné felvétele)

Újabb a szegediek kedvenc vasárnapi sétahelye lett a Roosevelt tér, Oskola utca környéke. Gazda szemmel nézegetik a már felépült és az épülő külsőleg is tetszetős új házakat. A Csongrád megyei Állami Építőipari Vállalat dolgozói december végén adták át a képzőművészeti birodalmat, s most a háztömb lakóinak, gyermekeinek impozáns udvart alakítanak ki

Mi mindent szeretnénk

Nagy szerencséje az embernek, hogy képzelőerővel áldotta meg a természet. Hiszen a dusan áradó fantázia formálta meg először az alkotandót, az egyiptomi piramisokat, a görög szobrászat és építészet klasszikus remekét, s a XX. század mérhetetlenül gazdag és szép civilizációját. Az értelem, a lobogó fantázia ismerte fel a társadalmi sorsok változását és megváltoztathatóságát, azokat az objektív körülményeket, amelyeknek a léte a felismerés előtt is hatással volt az emberi közösségek mozgására. S ha végiglapozzuk a különböző korok irodalmát — különösen liráját — az ember legszebb tulajdonsága, a szárnyaló értelem és érzélem ötvözetét tárul elénk, mely az első köbe írott betűtől napjainkig az ember szebbik, jobbik nagyságáról tanúskodik.

De ha prózai hétköznapijainkra vetítjük a szárnyaló értelem fantáziáját, semmivel sem szürkébb itt a képzelőerő, mint „fenn” a műszak világában. Nem szürkébb, csak kevésbé maradandó, s köre kisebb sugarú, mert legtöbbször az egyéni lét nagyönis hűsbavágó kérdéseire tapad. Gyerekkorunkban a hétfői sárkány és a zöldnadrágos fickó vadlő harcának meséin aludtunk el, alunkban és másnap krumplihamozás közben azt éreztük magunkban, hogy majd mi is olyan rettenetesen bátorságú erős férfiak leszünk, mint a mesebeli sárkányölő. De a krumplihamozás, meg a disznóvágás alantas foglalkozása sehogyan sem illet mesebeli jövődönkhöz és ezért igyekeztünk elkerülni ezt a primitív napi foglalkozást.

Nemcsak gyerekek járnak így a fantáziával. Néha mi felnőttek is mesebeli szépségeket és a prózai valóság közötti botladozásunkban átkozzuk a sorsot. A felnőttek is állítanak néha maguknak fantáziájukból teremtett csapdát. S milyen keservesen, szomorúan néznek a világra, ha önnön csapdájukba kerülnek. Különösen az utóbbi években gyakori az öncsapda fogságából nyögni az értetlen világra, mert a prózai valóságtól elrugaszkodva, ábrándos fundamentumra építgetnek fel valóságnak vélt ködvárat. Sokan azt hitték, hogy a szocializmus olyan életforma, amelyben keveset kell dolgozni, mégis sokat lehet keresni rajta és benne. Valamiféle terülj asztalkám. A tőkés társadalom kizsákmányolásának viszonyaitól való tudatos, vagy ösztönös menekülés (és harcolva szabadság) sikerének jogos örömeiben elfeledkeztek idősebbek és fiatalabbak arról, hogy a kizsákmányolás legyőzése nem a munka legyőzését jelenti. Ellenkezőleg: a szabadság a munka becsületét és értékét, anyagi használatának növelését segíti el: öntermékeink elosztását önmagunk között, akik előállították. Százszor és ezerszer elmondtuk és leírtuk ezt a megváltoztathatatlan gazdasági és társadalmi igazságot az elmúlt húsz évben. S most újra ide írom: csak annyit lehet elosztani, amennyi rendelkezésünkre áll, más szóval: amennyit előteremtünk, megtermelünk a földeken, üzemekben, laboratóriumokban stb. A ködvárat építő munkás, paraszt, értelmiségi, alkalmazott megértette ennek az igazságnak vastörvényét, de rendszerint a másikra gondolva, hogy majd az... az nekiveselkedik és abból az eredményből neki is jut bőven. De ez nem megy ám így! Hamar kiderül, hogy ennyi van és nincs több — az igény is csak addig terjedhet, amennyi rendelkezésre áll közszükségleti cikkekből, élvezeti cikkekből stb. Az igények nagynagy asztalához legalább akkora asztalnyi javak szükségesek... ha ez nincs, akkor az igényekkel a valósághoz kell igazodnia mindenkinek.

Ez persze csalódást okozhat, hiszen a jobb életmód, kicsit szebb ruha, cipő, jobb lakás, gazdagabb szórakozás több mint hétmillió felnőtt számára roppant nagy mennyiségű társadalmi javakat igényel. S ha e kívánságok csorbát szenvednek, mert a fantázia túlmélt a lehetőségeken, kevesebb lesz a becsülete annak is, amit elért a társadalom és az egyes ember. Pedig a társadalom, s benne az egyes családok nagyon sokat éltek az életigények kielégítésében, amihez az elmúlt húsz év nyitott ajtót.

Bajos a dusan áradó fantázia és napi (nyolc órai munka helyett) három-négyórás effektív tevékenység közötti ellentmondást kiiktatni. Nem érdemes munkakörökre kivetíteni ezt az ellentmondást, de egész műszakot fél műszakkal helyettesíteni és ugyanakkor többet várni közszükségleti, élvezeti cikkekből, enyhén fogalmazva is túlmegy a józan fantázia határán. A fél napokat bóbiskoló tisztviselő és az értékes órákat eltérfő munkás az általa igényelt javak termelését veti el, miközben egyre többet kíván magának és a családjának.

Most az iskolagondok hínárjában kószáló szülő azt latolgatja, hogyan tudná a gyereket valamilyen magasabb tanulmányi lehetőséghez juttatni. A túlfutott fantázia szinte kényszeríti, hogy szellemi pályát fogjon a gyerek, még akkor is, ha a szellemi foglalkozásból nem szükséges annyi az ország számára. S így építi meg tudatos-tudatlanul a maga és gyereke fantáziacsapdáját, amelyből aztán sértetten, szomorúan néz az életre, a gonosz világra a gyerekek.

Mennyivel egyszerűbb volna, ha a valóságismeretből merítene többet a szülő, s életrevaló ipari, mezőgazdasági pályát ajánlana a gyerekeknek. A fizikai munkát úgy emlegetné a tájékozódó serdülő előtt, hogy az éppen olyan becsült, tisztességes és egyéni gyarapodás szempontjából is hasznos jövő, mint a szellemi pálya. Sőt, biztosabb jövő. Az ipari és mezőgazdasági szakmát kitanult gyerekből még lehet szellemi foglalkozás, hiszen ha kiváló tehetség, tanulhat a munka mellett, felfigyelnek rá. Nem kallódik el. De ha szellemi pályára készül és nem lát mást csak valamilyen szellemi foglalkozást és ezt nem éri el, akkor csalódott emberként jár-kel a közösségben, nehezen találja helyét. Nem is ő az oka, hanem az apja és az anyja.

E két példával próbáltam bizonyítani, hogy a képzelőerő visszajára is fordulhat, ha az élet tárgyi valóságának mellőzésével párosul. Amilyen nagy szerencséje az embernek, hogy képzelőerővel áldotta meg a természet, olyan szerencsétlensége is lehet az egyénnek, ha nem a földön állva próbálhatja képzelőerőjét. A hamis illúziók — gonosz ellenséggé fájulnak a lelkek mélyén. Egyéni és közös ellenséggé. A józan képzelőerő, a derűs élet, tehát a lelki egyensúly forrása. Hogy mi mindent szeretnénk, azt a realitásokkal egybevetve fogalmazzuk meg, akkor kevésbé tévedhetünk. S jobban tudunk örülni minden kis eredményünknek, közösségi és egyéni sikerünknek. De csak így, a valóság talaján képzelődve.

C. I.